

LA BATALLA DELS TRES-CENTS

BBVA contra BANC SABADELL

Fa disset hores que estic a Urgències, secció psiquiatria. Sóc, o era, ja no ho sé, un dels creatius de màrqueting d'un dels bancs en litigi. Fa gairebé dos anys que van encarregar-me la campanya publicitària d'un dels bancs per donar suport a la seva pretensió de quedar-se amb l'altre banc, o potser per evitar que l'altre bancs se'ls quedés. No dic noms perquè des de fa un any jugo pels dos bancs alhora. Sóc l'autor de 268 missatges d'un banc i 194 de l'altre. Cobro una burrada però em temo que m'ho gastaré tot en farmàcia.

Enganyar a les entitats financeres no m'ha provocat cap tensió. Al cap i a la fi ells ens enreden constantment i viuen de conya. El que m'ha fet mal ha estat veure com els membres de la meua família anaven caient en depressió. Prou!, cridaven en veure un anunci d'un dels dos bancs, Prou per favor!

Prou!

Jo, com a bon professional m'emparava en el servei públic, jo publicitava un servei públic, un tema de "candente actualidad" que afectava a molts milers d'accionistes. Fins que vaig tenir el somni.

Albada, solitud, aire fresquet i tres-cents grans tenidors d'accions, és a dir tres-cents capitalistes brindant amb cava. El bo i millor de cada banc i un àngel em va dir a cau d'orella,

són els únics que tenen interès amb la compra venda, els altres accionistes seguiran igual de pringats però amb el cap calent per culpa dels publicistes. I aquí estic, al passadís d'Urgències de Psiquiatria.

UNITS EN LA VELLESA

Can Setanta: cooperativa progre

Avancem sense aturador. Per primera vegada es construirà un bloc d'habitatges per gent gran. Gent probablement benestant perquè la construcció es farà a Sarrià, barri en el que no es veu a un pobre des de finals de la guerra civil si no és per la tele.

La idea, apart en aquest cas d'elitista, teòricament està bé. Vells que necessiten suport, sovint vídues i algun vidu, que socialitzen poc poden trobar un lloc comú on trobar companyia i conversa. A la vida quotidiana però la majoria d'aquests projectes acaben en fracàs. Primer perquè alguns inquilins es moren tot just començar a conèixer als seus veïns. Segon perquè la bona voluntat d'ajudar-se entre ells quan un necessiti l'ajuda dels altres dura poc i sovint acaba enemistant-los. Tercer perquè la vellesa, diguin el que diguin, és una merda que omple el cervell de vinagre i el buida de memòria. Els vells estan de mal humor, les situacions divertides se les prenen malament,

només la mort dels companys els fa il·lusió. I això per què passa us preguntareu els que encara no sou vells? Molt senzill, perquè de joves, homes i dones hem estat igual d'estúpids, malhumorats, recelosos i egoistes que a la vellesa. No millorem amb el pas del temps.

LA CRISI DE L'HABITATGE
- Capitalista!

Seguim fent-nos vinagre poc a poc.

Si en un bloc d'habitatges qualsevol, les reunions de la junta de veïns acabem a garrotades, què ens hauria de fer pensar que arribats a vells la reunió seria plàcida? No sigueu ingenus, porfa.